

POSTANOWIENIE

31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 31 lipca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R. O.

przeciwko T. w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej R. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z 6 października 2022 r., II Ca 1514/21,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

II. zasądza od R. O. na rzecz T. w W. 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 października 2022 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie, oddalającego roszczenie powoda o zapłatę kwoty 73 000 zł ze szczegółowo określonymi odsetkami.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożył powód wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywistą zasadność skargi wiązał z kwestiami dotyczącymi: przebiegu postępowania dowodowego, przeprowadzonej przez Sądy powszechne oceny dowodów oraz poczynionych ustaleń na temat wysokości poniesionej przez powoda szkody.

Pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. Skarga kasacyjna powoda nie zawiera argumentów dostatecznych dla uznania, że skarżący skutecznie wykazał, że jest ona oczywiście zasadna w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, jeśli zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów lub podstawowych praw możliwym do dostrzeżenia bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance ma obowiązek wykazać, że kwestionowane orzeczenie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami lub przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny (zob. m.in. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17).

Na gruncie analizowanej sprawy skarżący nie wywiązał się z powyższego obowiązku. Przede wszystkim w sposób wadliwy skonstruowane zostało uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący sygnalizuje w nim bowiem jedynie uchybienia, które w jego ocenie świadczą o występowaniu w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., odsyłając przy tym do uzasadnienia zarzutów kasacyjnych, w których kwestie te zostały szerzej omówione. Taki zabieg jest niedopuszczalny. Rolą Sądu Najwyższego nie jest poszukiwanie w treści skargi argumentów za jej przyjęciem do rozpoznania. Obowiązek ich przedstawienia spoczywa na skarżącym, którym powinien omówić je w sposób wyczerpujący w ramach uzasadnia wniosku.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że okoliczności, do których odwołuje się powód stanowią jedynie przejaw prowadzonej przez niego polemiki ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji, w zakresie oceny dowodów oraz przebiegu zdarzenia wywołującego szkodę. Fakt, że skarżący odmiennie niż Sąd Okręgowy ocenia przeprowadzone w sprawie dowody, w tym dowody z opinii biegłych, nie świadczy o oczywistej zasadności skargi. O powyższym nie świadczy także zakres przeprowadzonego przez Sąd *meriti* postępowania dowodowego oraz ocena zgromadzonego w jego ramach materiału dowodowego. Skarżący pomija przy tym, że Sąd Najwyższy jako sąd prawa, nie prowadzi postępowania dowodowego, nie dokonuje oceny dowodów, ale pozostaje związany ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sądy orzekające w sprawie (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), dlatego kwestie te nie podlegają badaniu w ramach postępowania kasacyjnego, co z kolei uniemożliwia odwoływanie się do nich dla uzasadnienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[a]